

SCRISOARE PASTORALA 2016

Nașterea Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos

“Voi locui în ei și voi umbla și voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu”

(2 Cor. 6:16; Lev. 26:11-19)

Iubiții mei fii duhovnicești, Preacucernic Cler, Preacuvioși Monahi,
Dreptmăritori Creștini ai de Dumnezeu păzitei noastre Episcopii,

*Har și Pace de la Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos,
iar de la noi, arhiereshi binecuvântări!*

Hristos se Naște! Măriți-L!

După încă un an care a trecut, am ajuns la prăznuirea nașterii Soarelui Dreptății, Iisus Hristos, Lumina Lumii. În aceasta zi de mare prăznuire și bucurie, să lăsăm povara cea de zi cu zi și grijile vieții la o parte pentru a face loc bucuriei sărbătorii Nașterii Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. În trăirea acestei sărbători, sufletele noastre se reînnoiesc de fiecare dată cu tărie și curaj care vin din nădejdea cea veșnică.

Astăzi, ascultând lăuntru inimii noastre, putem auzi cântarea îngerilor care au cântat deasupra staulului unde s-a născut Pruncul Hristos și care s-au coborât apoi degrabă să vestească păstorilor vestea cea mare că “Hristos s-a născut!” Ce bucurie mare a fost această veste! Ce bucurie oare a trăit atunci Sfânta Fecioară Maria, dreptul Iosif, păstorii, magii și desigur întreaga creație!

De la izgonirea din Rai a protopărinților Adam și Eva, toată creația, omul și natura, au căutat restabilirea adevăratei și dreptei comuniuni cu însuși Creatorul său. Dar omul în această căutare, mai ales din cauza mândriei sale, s-a îndepărtat și mai mult de Ceruri și s-a adâncit tot mai mult distanța între el și Creator. Dumnezeu a văzut chipul și asemănarea sa din om înnegrită de păcat și omul dezumanizându-se și cuprins de disperare.

“Ce putea face Dumnezeu în fața acestui proces de dezumanizare a omului, în fața tăinuirii adevărului despre Sine de către uneltirile duhurilor celor rele?” se întreba Sf. Atanasie cel Mare. “Ce altceva putea oare să facă, fiind Dumnezeu, decât să reînnoiască chipul Său în om, astfel încât omul să-L poată cunoaște din nou.”

Dumnezeu a trimis prooroci și chiar îngeri să readucă pe om la Sine, dar a fost necesar ca însuși El, Dumnezeu, să se aplece spre pământ pentru a înălța pe om la ceruri. “*Ce minunată lucrare!*” exclama Sf. Ioan Gură de Aur, “*El a trimis întâi pe îngeri la om, iar apoi a înălțat pe om la cele cerești. Raiul s-a făcut pe pământ fiindcă raiul trebuia să ridice la sine lucrurile pământeste.*” Precum patriarhul Iacov din Vechiul Testament striga, “*El va veni și lumea se va aduna în jurul Său.*”

Întruparea Mântuitorului a sters negura păcatului de pe chipul dumnezeiesc din om și a răspus pe om în adevăratul său drept, de moșternitor al Împărăției Tatălui Ceresc. Sf. Atanasie cel Mare spune “*Cuvântul lui Dumnezeu se întrupează, pentru ca doar El, chipul Tatălui, putea reface pe om după chipul dumnezeiesc,*” luând aminte la însuși cuvintele Mântuitorului: “*Eu am venit să caut și să mântuiesc pe cel pierdut.*” Era, deci, necesar ca Dumnezeu însuși să se întrupeze și să vină la noi, spune Sf. Leon cel Mare, “*căci dacă El nu era Dumnezeu adevărat, El nu ne putea aduce nici un ajutor, iar dacă nu era om adevărat, El nu putea fi pentru noi un exemplu.*”

Motivul pentru care Mântuitorul s-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Sfânta Fecioară Maria, ne spune Sf. Ioan Gură de Aur, este “*ca venind între noi, El ne va învăța, și învățându-ne, ne va și arăta lucruri pe care omul nu le poate vedea. Fiindcă omul crede că ochii sunt mai demni de crezare decât urechile, îndoindu-se de ceea ce nu vede, astfel, El s-a smerit și ni s-a arătat nouă în trup pentru a șterge orice urmă de îndoială.*”

Mântuitorul Hristos, învățându-ne, ne-a deschis mintea către Scripturi și profeții, cum zice proorocul David: *“El va veni așteptat așa cum așteaptă un câmp însetat ploaia.”* Naștera sa este de importanță cosmică. Este de o infinită importanță nu numai pentru noi personal, pentru familiile noastre, pentru neamul nostru ci pentru întreaga creație al cărui Creator El este. Intr-adevăr întruparea Sa în lume este binevenită!

Dorind să-L cunoaștem, suntem chemați să I ne închinăm, *“căci dacă Hristos este Dumnezeu, așa cum și este, dar n-ar fi asumat și firea omenească, noi am fi fost încă străini mântuirii. Să I ne închinăm deci ca unui Dumnezeu, știind că s-a făcut și om pentru noi,”* ne îndeamnă Sf. Chiril al Ierusalimului. Mântuitorul Iisus Hristos, *“a venit ca mana cerească să sature pe cei flămânzi”* spune Sf. Chiril al Ierusalimului, pe cei care au fost însetați de adevăr și cautători de fi repuși în dreptul lor în creația lui Dumnezeu. Ca urmare, praznicul de astăzi, al întrupării Împăratului Păcii, reamintește lumii întregi, ca omul este moștenitorul Împăratului Ceresc chemat la moșternirea cea veșnică.

Ne bucurăm oare astăzi de nașterea Sa? Cu siguranță că da. Să ne bucurăm cu adevărat! *“Recunoaște creștine demnitatea aceea care ți se cuvine”* îndeamnă Sf. Leon cel Mare. Demnitate? Da, *“pentru că noi suntem temple ale Duhului Sfânt”* (1 Cor. 6:19) în care locuiește Dumnezeu, în care Dumnezeu umblă și care ne cheamă pe fiecare după al său nume. Ca urmare, noi nu suntem niciodată singuri, nici în clipa cea mai întunecată a vieții, și nici atunci când uneltirile satanice vin să ne destrame, *“Dumnezeu este cu noi! Înțelegeți neamuri și vă plecați, căci cu noi este Dumnezeu!”*

Acolo unde sunt dreptmăritori creștini, acolo este și Biserica, acolo este locașul lui Dumnezeu. Închinătorii adevărați și râvnitori vin la leagănul Pruncului Hristos cântând de bucurie, precum Sf. Ioan Gură de Aur spunea: *“mă minunez purtând în brațele mele leagănul lui Hristos. Căci acesta este toată nădejdea mea, acesta este viața mea, acesta este mântuirea mea, acesta este instrumentul cântării mele, harpă a sufletului meu!”*

La nașterea lui Hristos îngerii au cântat: *“Mărire lui Dumnezeu întru cele de sus și pe pământ pace și între oameni bunăvoie”* (Luca 2:14) *Această pace s-a împlinit prin Hristos însuși care ne-a împăcat pe noi cu Dumnezeu Tatăl,* spune Sf. Chiril. *In timp de persecuție sau liniște, în vremuri bune și în bucurie, pacea lui Dumnezeu nu are limite* (Isaia 9,7). La fel și pentru noi astăzi, bucuria noastră nu cunoaște limite, să ne grăbim să întâmpinăm pe pruncul Hristos în lume, Cel care aduce împăcare și pace tuturor. Este binevenit! Să-L primim pentru că este Dumnezeuul nostru și noi suntem poporul Său.

Fiindcă azi *“nouă prunc ni s-a născut, nouă astăzi un fiu ni s-a dat”* (Isaia 9:5) ploaia a căzut peste pământul însetat, mireasma a acoperit pământul, norul cel blând și ocrotitor a venit în mijlocul nostru, stâlpul de foc ne-a condus din întuneric la lumina strălucitoare, iar pruncul nou născut își întinde mâna arătându-ne ce va să fie, împlinirea făgăduinței, *“când Hristos, Care este viața voastră, Se va arăta, atunci și voi, împreună cu El, vă veți arăta întru slavă”* (Col. 3:4).

Hristos se naște! Măriți-L!
Cu doriri de sănătate, pace și întru toate bună sporire,

† NATHANIEL

Din Mila lui Dumnezeu și Voia Poporului,
Arhiepiscop de Detroit și al Episcopiei Ortodoxe Române din America și Canada
Biserica Ortodoxă în America